

PORTO – JULIJ 2009

Opravljati prakso v tujini, spoznati, kako stvari potekajo drugje, kako deluje zdravstveni sistem izven naših meja, spoznati nove ljudi in deželo je bila moja velika želja. Hkrati pa mi je izmenjava predstavljala tudi osebni izziv. Našteto se mi skoraj do potankosti uresničilo letos julija, ko sem odšla na izmenjavo na Portugalsko. Razen te, da sem bila namesto na izmenjavo, sprejeta na elektiv. Ampak to je bilo ob vsem drugem postranskega pomena.

Za svojo enomesečno raziskovalno izmenjavo sem izbrala Porto. In izbire zares nisem obžalovala, saj je Porto mesto, ki te resnično prevzame s svojo ljubkostjo. Razočarana sem bila edino nad vremenom. Saj je bila moja želja med drugim odleteti nekam na toplo, na koncu pa sem cel mesec nosila oblačila, ki jih pri nas običajno nosim spomladi.

V Porto sem letela iz Zagreba, preko Lizbone. Ob prihodu na letališče v Portu sem imela sicer nekaj težav zaradi izgubljene prtljage (vendar so mi kovček dostavili že naslednji dan). Na letališču me je, kot je bilo dogovorjeno, počakal Luis in me odpeljal v študentsko rezidenco. Prejela naj bi tudi welcome paket, z zemljevidom, kupončki za kosilo v bolnici, zemljevidom, portugalsko sim kartico (ki je omogočala zastonj klice) in nekaj turističnega propagandnega materiala. Vendar ga je Luis pozabil in sem ga dobila šele 2. teden svojega bivanja v Portu.

Pred izmenjavo sem bila z delom kontaktih oseb države gostiteljice zelo zadovoljna. Za študente, ki smo prihajali na izmenjavo, sta bili zadolženi dve kontaktni osebi, Mariana (ki je v celem mesecu nisem videla niti enkrat, saj je bila tudi sama na izmenjavi) in Luis. Približno mesec dni pred prihodom sem dobila vse (ne)potrebne papirje. Poslali so mi tudi 'booklet' z vsemi informacijami glede mojega enomesečnega bivanja v Portu: nastanitev, prehrana, vreme, o fakulteti, mestu...Ažurno so odgovarjali na vsa moja vprašanja (je pa res, da jih ni bilo veliko). Tekom izmenjave pa se naše kontaktne osebe niso pretirano zanimale za nas. Luis je imel v juliju precej izpitov, zato ga je bilo včasih nemogoče dobiti na telefon, niti ni odgovarjal na sms sporočila ali e-mail-e.

Nastanjeni smo bili v študentski rezidenci. Vsi študentje (10) na izmenjavi smo bili v istem nadstropju. Vsak smo imeli svojo sobo, delili smo si kuhinjo, jedilnico in kopalnico. Celotna rezidenca si je delila pralnico in dnevni prostor. Na precej velikem vrtu smo imeli možnost uporabe kamina. V rezidenci je bil tudi wireless. V pritličju rezidence je bila ves čas varnostnik. Tudi lokacija je bila prav super. Sicer sem morala do bolnice z avtobusom ali metrojem (kar je znalo včasih trajati tudi eno uro). Je bilo pa do centra mesta in plaže le 15 minut (z avtobusom!). Edino, kar me je glede nastanitve resnično motilo je bila lega neposredno ob precej prometni cesti, kjer se promet niti ponoči ni umiril.

Pred prihodom so nam zagotovili en obrok v bolnici in žepnino za drugega. Za kosilo v bolnišnici smo dobili kupončke (tudi za dneve med vikendom), s katerimi si dobil celoten obrok. Hrana je bila precej raznovrstna, vsak dan vsaj trije različni meniji.

Z obljubljenim žepnino za drugi dnevni obrok pa se je zataknilo. Po približno dveh tednih v Portu smo začeli naši kontaktni osebi malo tečnariti, kako in kaj je z obljubljenih denarjem. Po precej prelaganja odgovornosti eden na drugega so nam predzadnji teden (!) le dali obljubljen denar. Vendar je bila vsota bolj borna, saj so nam obračunali nastanitev v Lizboni (kjer smo preživeli en vikend). Jaz osebno sem na koncu prejela 20 eur.

Že pred prihodom so nas vprašali, če nas zanima družabni program v njihovi organizaciji in nam poslali tudi načrt le-tega. Zato sem pričakovala precej pestro dogajanje. V praksi pa se je tudi tokrat zataknilo. Prvi vikend naj bi imeli spoznavni večer z našimi kontaktnimi osebami. Na koncu je prišel le en študent, pa še njemu se je mudilo, ker se je pripravljaj na bližajoči se izpit.

Drugi vikend je bil 'vikend v Portu'. Prišli so tudi študentje, ki so bili na izmenjavi v drugih mestih na Portugalskem. Je pa res, da vsa stvar za nas 'Portovčane' ni bila pretirano zanimiva, saj smo precej stvari, po skoraj 2 tednih bivanja tam, že spoznali.

Tretji vikend je bil organiziran vikend v Lizboni (ponovno za vse). Ker se je prejšnji vikend izkazalo, da je z veliko skupino precej težko, smo se s Čehinjo in Američanom odločili, da bomo mesto raziskovali po svoje. In bilo je super!!!

Zadnji vikend ni bilo organizirano nič. Vendar se kljub temu nismo kratkočasili. Podali smo se do Brage (mesto uro stran z vlakom) in v nedeljo v Guimaraes (prav tako uro stran).

Čez teden o organiziranem programu ni bilo ne duha ne sluha. Zato smo se z ostalimi študenti na izmenjavi znašli po svoje. Popoldan smo šli na plažo, raziskovali mesto... Večere smo pogosto preživljali kar v rezidenci, igrali karte in si privoščili kozarček okusnega portovca. Včasih smo se odpravili v mesto, nekajkrat smo si priredili piknik na 'našem' vrtu...

Za raziskovalno delo sem izbrala laboratorij za genetiko, projekt Genetika moške neplodnosti. Prvi dan me je v laboratorij pospremila in predstavila moji mentorici tamkajšnja študentka, ki je pred tem, niti po tem, nisem nikoli več videla. Le-ta mi je potem v 3 minutah razkazala laboratorij. Potem sem se pridružila Billu (Američanu, ki je bil prav tako kot jaz na izmenjavi). Najina mentorica (pravzaprav sta bili dve, vendar sem eno spoznala šele proti koncu meseca, ker je bila prej na dopustu) se z nama ni pretirano ukvarjala. Je pa zadolžila vse v laboratoriju, da so nama pokazali in razložili, kaj počnejo. S komunikacijo ni bilo težav, saj je bila večina osebja precej mladih in so tekoče govorili angleško.

Z delom sva začela ob 10ih. Dopoldneve sva večinoma preživela za računalnikom. 'Delo' se je navadno začelo šele po kosilu. Sama vsa delala le redkokdaj, večinoma so nama samo pokazali kaj delajo in nama po nekaj urah (včasih šele naslednji dan) pokazali rezultate.

Sva pa kljub temu v laboratoriju preživela večinoma 7 ur dnevno. Je pa res, da je bilo večina tega časa eno samo čakanje. Tako da v strokovnem smislu, kljub številnim uram v laboratoriju nisem pridobila kdo ve kaj. Ker sem skoraj vsak dan v laboratoriju do 5. in je potem trajalo še eno uro, da sem prišla do rezidence, je na koncu meseca ostalo še precej Porta ne videnega. Zato sem se v laboratoriju dogovorila, da z izmenjavo končam 2 dni prej kot je bilo predvideno.

Na splošno lahko rečem, da sem bila z izmenjavo zadovoljna. Porto je vsekakor mesto, ki ti zleze pod kožo. Ljubkost in očarljivost mesta, čarobnost malih uličic Ribeire, veeelliikkaa nakupovalna ulica, okus portovca, prijaznost tamkajšnjih ljudi, navidezna brezskrbnost in počasnost... pa vsekakor stvari, ki jih je vredno doživeti. Hkrati je ta mesec tudi priložnost, da sem spoznala precej čudovitih ljudi! Brez katerih moja izmenjava ne bi bila takšna kot je bila.